

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/62/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116000471
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Žovinec
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2116000471.3

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Žovinca a sudcov Mgr. Kristíny Ferencziovej a JUDr. Kataríny Batisovej, v trestnej veci obžalovaného T. G., pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 odsek 1 písmeno d) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 27.03.2017, č. k. 0T/263/2016-78, na verejnom zasadnutí dňa 20.9.2018, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného T. G., nar. X.X.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Okresný súd Trnava rozsudkom zo dňa 27.03.2017, č. k. 0T/263/2016-78 uznal obžalovaného T. G. za vinného, že hoci mu bol rozsudkom Okresného súdu Galanta č. k. 1T/89/2015 zo dňa 01.07.2015, právoplatným dňa 01.07.2015, uložený okrem iného trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v trvaní 42 (štyridsaťdva) mesiacov, dňa 25.12.2016 v čase medzi 15:00 hod. a 16:00 hod. z obce Šúrovce smerom na obec Zavar viedol osobné motorové vozidlo zn. Škoda Felícia, ev. č. GA878CU, kde s vozidlom zišiel mimo cesty a následne bol kontrolovaný policajnou hliadkou Obvodného oddelenia PZ Zavar,

teda maril výkon rozhodnutia súdu tým, že vykonával činnosť, na ktorú sa vzťahuje rozhodnutie súdu o zákaze činnosti, čím spáchal prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák.

Za to ho odsúdil podľa § 348 ods. 1 Tr. zák. s prihliadnutím na § 37 písm. m/ Tr. zák. a § 38 ods. 4 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 14 (štrnásť) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. sa obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. sa obžalovanému ukladá aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu vo výmere 30 (tridsať) mesiacov.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný, bezprostredne po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní. Prokurátor sa vzdal práva na podanie odvolania.

Obžalovaný, prostredníctvom svojho obhajcu písomne odôvodnil podané odvolanie, pričom uviedol, že toto smeruje jednak voči výroku o vine a jednak voči výroku o treste. Podľa obžalovaného nebolo v dostatočnom rozsahu preukázané, že by došlo k naplneniu základných znakov skutkovej podstaty prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia. Nebola naplnená objektívna stránka uvedeného prečinu. V konaní, ani na hlavnom pojednávaní nebolo totiž bez dôvodných pochybností preukázané, že by vozidlo v inkriminovanom čase viedol práve obžalovaný. Naopak, na základe vykonaných dôkazov existuje reálna možnosť, že vozidlo viedla priateľka obžalovaného, ktorá primárne vyplýva z výpovede obžalovaného, ale najmä zo svedeckej výpovede jeho priateľky tak, ako bola urobená na hlavnom pojednávaní. Obhajoba tiež poukazuje na výpoveď svedka G., z ktorej vyplýva, že obžalovaný po stretnutí s hliadkou policajného zboru najprv tvrdil, že vozidlo riadila jeho priateľka, pričom to dokonca opakovane tvrdil a až následne, na naliehanie policajtov uviedol, že vozidlo viedol on. Tvrdenie súdu o tom, že sa jedná o účelovú obranu použitú až na hlavnom pojednávaní, tak ako je to obsiahnuté v rozsudku, teda nekorešponduje so skutočným stavom, nakoľko je zřejmé, že táto bola použitá ako prvá,

dokonca ešte v predprípravnom konaní. Taktiež motív obžalovaného je zrejмый, keď sa pochopiteľne sa snažil ochrániť svoju družku od priamych dôsledkom toho, že vozidlo viedla bez oprávnenia. Samotná skutočnosť, že svedkyňa N. si nevedela spomenúť na hustotu premávky, či počasie, v žiadnom prípade nemôže byť na škodu obžalovanému. Súd okrem toho de facto ustálil vinu obžalovaného len na tom skutkovom základe, že svedok B. mal oznámiť telefonicky, že spozoroval podozrivú jazdu na poli o 15:52 hodine a o 15:58 hodine prišla namiesto ohliadka. Tento jediný dôkaz by mal vyvracať obhajobu a potvrdzovať, že vozidlo viedol obžalovaný. Obhajoba uvádza, že obžalovaného nikto nevidel viesť vozidlo, nebol zadržaný hliadkou polície priamo pri skutku, a teda nemožno bez dôvodných pochybností ustáliť, že vozidlo viedol skutočne on. Preto súd nesprávne rozhodol o tom, že obžalovaný je vinný z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia a obžalovaný by mal byť spod obžaloby oslobodený. Vo vzťahu k výroku o treste obhajoba uviedla, že tento taktiež nie je možné považovať za spravodlivý a to ani v prípade, ak by bol výrok o treste odvolacím súdom potvrdený. Obhajoba nevidí dôvod, prečo by nemohol byť uložený trest odňatia slobody na dolnej hranici zvýšenej trestnej sadzby a má za to, že účel trestu by bolo možné dosiahnuť aj trestom kratšieho trvania než 14 mesiacov. Na základe uvedeného je potrebné dospieť k záveru, že v trestnej veci obžalovaného je potrebné, aby odvolací súd zrušil výrok o vine a obžalovaného buď spod obžaloby oslobodil, respektíve, aby zmenil výrok o treste a obžalovanému uložil trest odňatia slobody v kratšom trvaní.

Na verejnom zasadnutí, ktoré odvolací súd nariadil na rozhodnutie o odvolaní obžalovaného, obžalovaný uviedol, že uveril v Ježiša Krista, čo mu bráni v tom, aby ďalej klamal a preto sa v plnom rozsahu priznáva spáchaniu trestného činu, ktorý mu je kladený za vinu. Ponecháva rozhodnutie na úvahu súdu a dáva na zváženie možnosť zaradiť ho na výkon trestu do prvej nápravno-výchovnej skupiny. Prokurátor navrhol napadnutý rozsudok ako správny a zákonný potvrdiť a teda odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

- 1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.
- 3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že
 - a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
 - b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo
 - c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výrokom o vine a treste, proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k týmto zisteniam a záverom.

Pokiaľ ide o konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozsudku, toto bolo vykonané v súlade so zákonom, pri plnom rešpektovaní právo obžalovaného na obhajobu a na spravodlivý súdny proces. Dokazovanie bolo vykonané v rozsahu dostačujúcom na spravodlivé rozhodnutie a vykonané dôkazy boli zo strany prvostupňového súdu vyhodnotené správnym spôsobom.

Prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozsudku podrobne a zrozumiteľne uviedol, ktoré dôkazy na hlavnom pojednávaní vykonal, ktoré skutočnosti z týchto dôkazov zistil a akým spôsobom ich vyhodnotil. V tomto smere je odôvodnenie napadnutého rozsudku plne v súlade s požiadavkou ustanovenia § 168 ods. 1 Trestného poriadku.

Dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní prvostupňový súd vyhodnotil vecne správne, logicky a dospel tak k správnym skutkovým a právnym zisteniam. Vo vzťahu k odvolacím námietkam obžalovaného krajský súd uvádza, že v prevažnej miere kopírujú obranu obžalovaného, ktorú uplatnil v prvostupňovom konaní. Okresný súd sa v odôvodnení svojho rozsudku s touto obranou v dostatočnej miere a správnym spôsobom vypořiadal.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu z vykonaného dokazovania vyplynul ten záver, že obžalovaný v čase a mieste, ktoré sú uvedené vo výroku napadnutého rozsudku, viedol motorové vozidlo napriek tomu, že v tom čase mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu súdnym rozhodnutím, ktoré je rovnako citované v skutkovej vete napadnutého rozsudku. Zhodnotenie vykonaných dôkazov a závery, ku ktorým dospel prvostupňový súd, považuje odvolací súd v plnom rozsahu za správne, stotožňuje sa s nimi a na tomto mieste naň odkazuje, bez potreby opakovania. Obžalovaný navyše v odvolacom konaní priznal v plnom rozsahu spáchanie stíhanej trestnej činnosti. Z takto zisteného skutkového stavu možno teda urobiť nepochybný záver o tom, že obžalovaný sa dopustil spáchania skutku, ktorý naplňa všetky zákonné vyššie citovaného prečinu.

Pokiaľ ide o výrok o treste tento považuje odvolací súd rovnako za správny a zákonný. Prvostupňový súd v príslušnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku (na strane 8 a 9) vyčerpávajúco vymenoval skutočnosti, ktoré bral do úvahy pri určení druhu trestu, jeho výmery ako i spôsobu jeho výkonu. Možno teda iba zopakovať, že obžalovaný je vo vzťahu k súdnej trestnej činnosti špeciálny recidivista, ktorý sa tejto trestnej činnosti dopúšťa napriek tomu, že mu boli za rovnaký druh trestnej činnosti ukladané rôzne druhy trestov, respektíve bolo upustené od uloženia súhrnných trestov. Pokiaľ ide o zistenie pohľadujúcich a prirážajúcich okolností, ani v tomto okresný súd žiadnym spôsobom nepochybil a správne upravil trestnú sadzbu uvedenú v § 348 ods. 1 Trestného zákona podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona. V takto upravenej trestnej sadzbe uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 14 mesiacov, t. j. skoro v strede upravenej trestnej sadzby.

Uloženie trestu odňatia slobody v tejto výške dostatočne zohľadňuje predchádzajúce odsúdenia obžalovaného, t. j. jeho trestnoprávnu recidívu. Uloženie trestu odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby, neprichádzalo do úvahy, práve z dôvodu, že obžalovaný je recidivistom, a takýto trest by sa javil ako neprimerane mierny a nespĺnil by ani individuálne a toľž nie účinnosť takzvanej generálnej prevencie. Skutočnosť, že obžalovaný v rámci odvolacieho konania priznal spáchanie trestnej činnosti, čo odôvodnil s náboženským motívom, sama osebe nemôže viesť k zmene rozhodnutia o treste v prospech obžalovaného. Úprimnosť jeho postoja bude možné zistiť až v rámci výkonu trestu odňatia slobody.

Napokon aj rozhodnutie o spôsobe výkonu trestu odňatia slobody vyplýva z naplnenia zákonných predpokladov uvedených v § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona, tak ako to uviedol prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozsudku. Spáchanie trestnej činnosti v súvislosti s vedením motorového vozidla malo potom logických dopad aj v uložení trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlo každého druhu vo výmere 30 mesiacov.

Na základe vyššie uvedených skutočností dospel odvolací súd k záveru, že napadnutý rozsudok je vo všetkých jeho výrokoch správny a zákonný a preto odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol podľa § 319 Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.